

ПЕЙЗАЖНА ЛІРИКА В ГАРМОНІЇ ІЗ ДНЕМ

В шкільні роки без примусу, а для душі
Єдиний вірш я вивчив без натуги –
Іван Нікітін з “Ранком” так розворушив,
Аж залишив у ній глибокі смуги!

Вірш незвичайний в хрестоматії чомусь
Із автором займали скромне місце,
А до душі дитячої він так торкнувся,
Що, бачите, я й сам став віршописцем.

Яким – мабуть судити вам, а не мені,
Та й епізод цей із життя згадався
Аж у теперішній тривожній метушні,
Своєї черги, скажемо, діждався.

Не любимо на пам’ять вчити, та чому?
Спитайте вчених, тільки й так відомо –
Запам’ятовувать римовану пітьму
Не хочеться із примусу нікому.

А в згаданому вірші б’є ключем життя
У кожному з двадцяти п’яти рядочків,
Аж розпирає груди від серцебиття
Течуть від нього доброти струмочки.

Пейзажна лірика! Знайди її тепер,

Та ще таку, яка тривожить душі,
До хащі з лозняку на берегах озер
Асфальт з тягучками машин байдужі.

Пейзажна лірика в гармонії із днем,
Який лише народжується в зміні
Всіх барв під сонця лагідним вогнем,
Розвіюючи ним досвітні тіні.

Такою лірикою можна полонить
Байдужих і не здатних помічати,
Навчити їх не руйнувати, а творить
І на природі ранки зустрічати.

Роки мої ідуть, а в пам'яті живуть
Окремі з давніх років епізоди,
У певній черзі, сподіваюся, сплинуть
Подібно цьому, дочекавшись нагоди.

Дата написання вірша: 2022-09-15